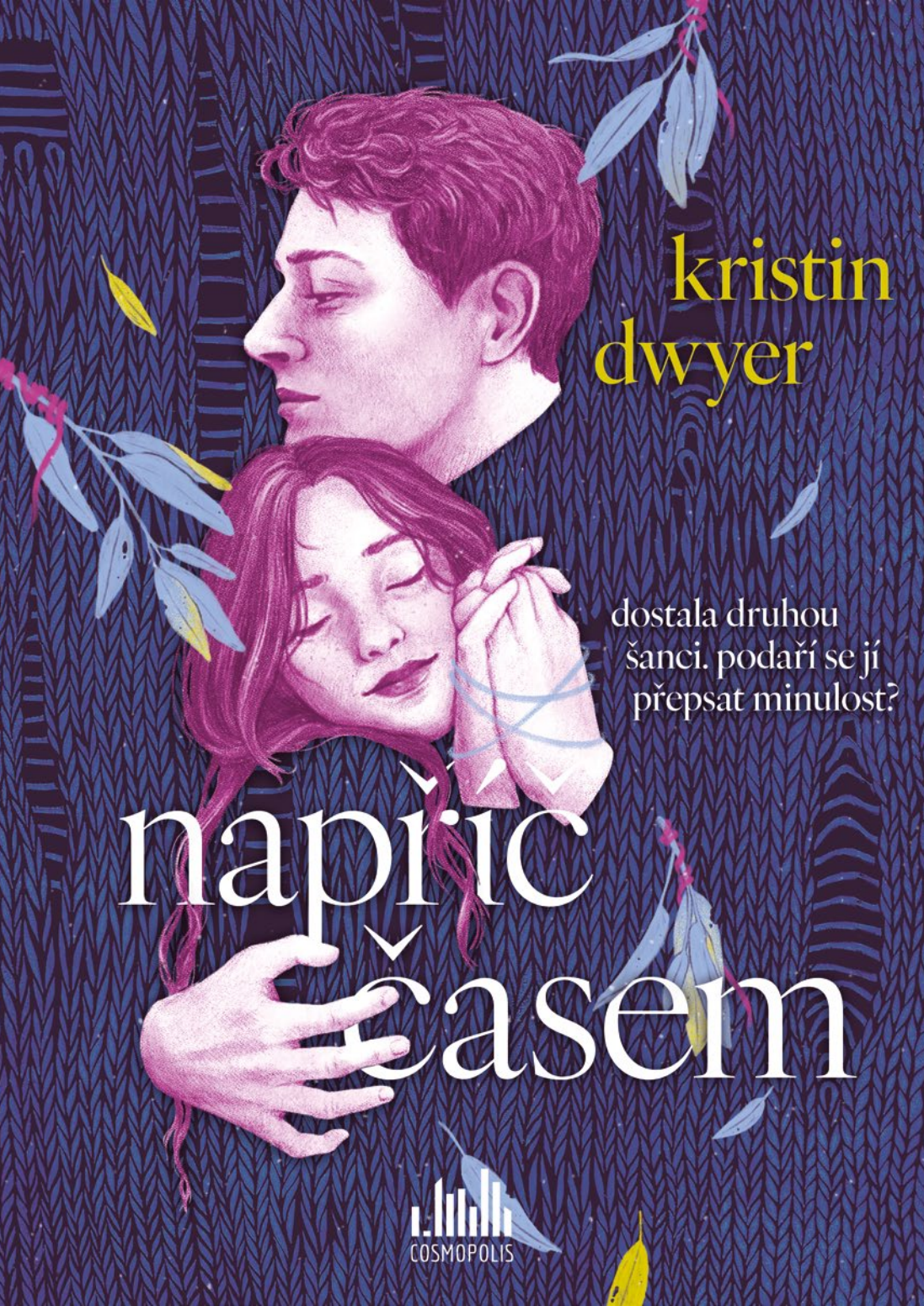

The background of the cover is a dark blue, textured pattern resembling a dense, repeating leaf or feather motif. In the center, there is a soft, painterly illustration of a young man and woman. The man, with short reddish-brown hair, is shown in profile, looking towards the left with his eyes closed. The woman, with long reddish-brown hair, is positioned in front of him, her head resting against his chest. She also has her eyes closed and a peaceful expression. Her hands are clasped together near her face. Several thin, leafy branches with small green and yellow leaves are scattered around the couple, some appearing to frame them. The overall mood is romantic and intimate.

kristin
dwyer

dostala druhou
šanci. podaří se jí
přepsat minulost?

napříc časem

COSMOPOLIS

napříč
časem
kristin dwyer

Přeložila Jana Vlčková

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. This edition is published by arrangement with Sterling Lord Literistic, Inc. and Andrew Nurnberg Associates Prague.

IN TIME WITH YOU copyright © 2026 by Kristin Dwyer.

All rights reserved.

Cover illustration and design © Tereza Eager

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2026

Translation © Jana Vlčková, 2026

ISBN 978-80-271-6109-6

*Pro mou mámu, která mi vždycky dávala pocit,
že dokážu cokoliv, dokonce i vrátit čas.
S prstem v nose.*

Kapitola 1

Babi mi vždycky říkala, že čas je pomíjivá věc – příběh sestavený jako jednoduchá pohádka, aby se lidé cítili lépe ve svém světě. Aby jim pomohl pochopit nepředstavitelné.

Kdykoliv jsme já a Linden, moje sestřenice, udělaly nějakou pitomost, nebo řešily zklamání, babi prohlásila, že existuje sto způsobů, jak to změnit. Nic netrvá věčně, ani čas.

Na každé narozeniny nebo nový rok, výročí, která slouží jako milník bedlivě střežící plynutí hodin, se nechala slyšet, že: „Nejsi starší, nebo mladší. Prostě jsi.“

Já ty její hlášky nesnášela. Hloupé fráze pronášené nad šálky chladnoucího čaje, anebo u krbu, kde vyhasínaly řevavé uhlíky. Věci, které jasně měřily čas.

Babi seděla v křesle vedle velkých oken shlížejících na zelené stromy, které zasadila, aby v létě stínily dům, a pletla nebo háčkovala. Co si pamatuju, tak štrikovala příkrývku, jedno očko měla jako druhé a její upracované ruce v pravidelných intervalech tahaly za vlnu, již něžně skládaly do smyček a uzlíků.

Babi byla zvláštní. Aspoň to si sousedé špitali, když se domnívali, že je neslyší. Vyznívalo to vlídně, ale když jste mladí, stydíte se za všechno, co nějak vybočuje.

A u nás těch zvláštností bylo beztak dost. Dvě dívky, sestřenice, vychovává babička, která jako domácí mazlíčky chová ovce a mluví v hádankách. Matky vyrazily za dobrodružstvím a dcery čekají na jejich návrat.

Vzhledem k tomu o nás město smýšlelo stejně, jako my jsme smýšlely o čase. Bralo nás jako jev přechodný. Pomíjějící.

A přestože si město s námi nevědělo rady, babi měla vždycky jasno.

Za obzvlášť náročných dní nás posílala s ovcemi ven, aby mohla zpracovat a obarvit vlnu.

„Čas je jako tyhle barvy. Mění se, rozpouští a slévá se dohromady. Nedovolte, aby dnešní barva prosákla do zítřejší.“

Kdykoliv jsem se pokusila sáhnout po černé, vzala mi ji z ruky a zavrtěla hlavou. Černá vysává z místnosti všechnu energii.

Odstín, v němž se všechno skryje.

Já jsem vždycky protočila panenky a nalila na čisté rouno modrou a fialovou, barvy, které byly mému srdci nejbližší.

Babička mě sledovala a mlaskla. „Stálá barva.“

Vždycky pronášela takové věci. *Proměnlivá. Základní. Stálá.* Jako by mnou zvolené odstíny byly taroty prozrazující jí pravdu, kterou jsem neznala ani já.

Podala mi žlutou s vysvětlením, že trocha slunečního svitu pomůže. Koneckonců je to základní barva. Mladistvá a ohnivá, spálí vše, co se jí nelíbí.

A já na to, že žlutá je jenom *barva*, a barvy žádné pocity nemají.

Ona jen pokrčila rameny a odpověděla, že jednoho dne se celý můj svět vybarví a já konečně pochopím.

Ale nejsem přesvědčená, že to myslela takto. Určitě ne jako dnes.

Jasně modrá obloha visí tak nízko, že po ní můžete přejet rukama. Ospalé ranní slunce zalévá svět zlatavou září a vytváří snovou atmosféru. Nad sytě zelenou trávou nepluje jediný mrak.

A o pár metrů dál spočívá lesknoucí se černá rakev.

Tohle jsou barvy dne, kdy člověk pohřbívá svého přítele.

„Připravená?“ zeptá se mě Linden ze sedadla řidiče. Sedí za volantem auta vypůjčeného od babičky. Vůz voní po lilích a odřené kůži. Na přístrojové desce se usadila vrstva prachu a já si pamatuju, jak jsme do

něj kdysi s Linny psaly prstem naše iniciály. Místo odpovědi pohlédnu na svou sukni.

Je černá. Co je to za pitomou hnusnou barvu?

Jako výtvarnice bych žádnou barvu nenávidět neměla – všechny slouží svému účelu. Přesto se tak stalo. Tuhle nesnáším. A ne z toho důvodu, že podle babi zastírá věci – ale protože je to barva, která bere.

Vzala mi srdce. Vzala mi štěstí.

Vzala mi Cartera.

Černá je barva jeho rakve. Obleku, ve kterém ho pochovají. Budoucnosti, již jsem si pro nás vysnila.

Linden si povzdechne, když kolem projdou dva kluci z naší univerzity s pugétem bílých květín.

Přidám bílou na seznam barev, které mohou táhnout k čertu.

„Nemusíš vystoupit,“ nabádá mě sestřenice, ale zní to zklamaně, jako by si ve skutečnosti přála pravý opak. „Jestli chceš zůstat v autě, můžeš. Nikdo...“

Odmílčí se, protože se plete, a sama to ví. *Každý* si toho všimne. Všichni se budou divit, proč tam nejsem, a připočtou další položku na seznam věcí, o kterých si šeptají za mými zády. Obvinění, o nichž se domnívají, že je neslyším. Ve vzduchu visí otázka. Jediná, na které doopravdy záleží.

Co se stalo?

Netuší, že si ji také pokládám.

Byla to moje vina?

Carterova ruka vyklouzne z mojí.

„Otevři oči, Nieve.“

Je úplně jedno, kolik mě trápí nočních můr nebo kolikrát se pokouším vybavit si poslední okamžiky s ním – a nemůžu si vzpomenout, co se stalo. V hlavě mám prázdno, nic než...

Černo.

Takže ne, nechce se mi vystoupit z auta, ale udělám to.

Zasloužím si, co bude následovat.

Vadí mi, že zrovna dnes musí být tak nádherně. Jako by se vesmír vysmíval bolesti mé duše a pocitu viny kolujícímu mi v žilách.

Venku jsou další lidé oblečení v černém. Lehkými kroky se pohybují po vzorně zastřiženém trávníku, podvědomě respektují, že pod nimi leží zesnulí. Vyhýbají se šedivým náhrobkům trčícím ze země, jako by stačil jediný chybný krok a sami skončili v temném hrobě.

Pohřbení pod vrstvou země, odsouzení k trouchnivění jako všichni ti, které kdysi milovali, drželi je za ruce, dívali se jim do očí, líbali je na rty –

„Nieve.“

Zajímalo by mě, jestli Carter dostane velký náhrobní kámen. Třeba nějaký nápadný, na kterém bude jeho podobizna, zamrzlá v čase, vyrytá do mramoru vedle citátu z bible.

„Nieve.“

Bože, hnusilo by se mu to.

„Dej mi minutu, ano?“ požádám Linden. Zatím se nechci vynořit ze svých myšlenek.

Během posledních dvou týdnů jsem se pokoušela vybavit si poslední slova, která mi Carter řekl. Jaká poslední slova jsem mu pověřila já? Vyznala jsem mu lásku? Nebo jsem prohodila něco kousavého, něco krutého?

Proč si nemůžu vzpomenout?

O tomhle lidé mluví, když někdo zemře. O posledních slovech. Posledních okamžicích. Ale já mám jenom textové zprávy ze skupinového chatu s přáteli.

Někdy si je znovu pročítám. Je to jen série vlídných vzkazů, jejichž prostřednictvím nás pět žertovalo a hloupě blábolilo o ničem. Občas jsme se hroutili ze školy, nevydařených rande nebo ze života jako

takového. Tehdy nám to připadalo velké, ale teď... teď se mi zdá, jako by se to odehrálo v jiném životě.

Ve tři na Nievině výstavě. Přijďte včas.

To platí pro tebe, Maxi.

Nikdy jsem na ni nedorazila. Ve dvě byl Carter na cestě do nemocnice.

„Nieve, jestli hned nepůjdeme, tak to možná propásneme.“

Lidé v černém se na trávě řadí do kruhu, ale místo abych otevřela dveře, zírám na svoje balerínky. Červené. Carterova oblíbená barva. Já jsem tyhle boty nenáviděla. On je miloval. *Miloval.*

Linden má zářivě blond vlasy smotané v pevném uzlu na šíji a obě nosíme na zápěstí náramek spletený ze zlaté a bílé vlny. Babi nám ho uvázala, než jsme odešly z domu.

„Já jen... potřebuju další vteřinu.“

Linden na mě netlačí, ani mi nepřipomíná, že už mi ji dala. Další vteřinu, okamžik, den, týden. Tiše sedí a čeká, až jí povím, co bude dál. Jestli má poslouchat, mluvit, plakat, žertovat. Od Carterovy smrti všichni jenom čekají, aby zjistili, jakou masku si přede mnou mají nasadit.

Víčka mi klesnou a spatřím záblesk světla ve vodě – ruce, které mě stahují pod hladinu, zatímco se bráním. Nic jiného nevnímám a krk se mi sevře.

Otevři oči, Nieve.

Otevru nejen oči, ale i dveře auta a vystoupím. Zabouchnu je za sebou, ale ne proto, že se zlobím, nýbrž z toho důvodu, že je fajn mít aspoň jednu věc ve svém životě pod kontrolou.

Smuteční obřad už začal, proto po špičkách kráčíme vstříc tichým slovům kněze. Zůstaneme stát vzadu v naději, že splyneme s mořem lidí, kteří se na nás zdráhavě usmívají. Všichni si kladou stejnou otázku:

Proč není Carterova přítelkyně s rodinou zesnulého? Žaludek se mi sevře, když se podívám směrem, kde stojí jeho rodiče.

Černou rakev zdobí vodopád bílých květin. Cítím, jak voní. Voní lítostí a smutkem.

Zimolez.

Je zde spousta lidí z naší školy. Kluci z Komise pro akademické dědictví, které předsedal, celé osazenstvo knihovny, kde pracoval jako dobrovolník, a snad každý člen z církve, k níž se hlásil.

Zhluboka se nadechnu a semknu víčka, ale sotva to udělám, cítím, jak Carterova ruka klouže z té moje.

Otevři oči, Nieve.

Zamžikám řasami.

Ve stínu zeleného altánu sedí Carterova rodina na plastových židlích poskytnutých pohřebním ústavem. Jeho sestra, oblečená v černém a nenalíčená, cupuje v prstech papírový kapesník. Má stejně nazlátlé blond vlasy jako Carter, nechybí ani vysoké lícní kosti. Rodiče se opírají jeden o druhého. Carterův otec objímá svou ženu kolem ramen. Ve společnosti příbuzných je i dívka, kterou jsem nikdy neviděla. Má dlouhé tmavé vlasy a drží protáhlou snítku zimolezu. Babička s prababičkou svírají v dlaních červené kapesníky s vyšitými Carterovými iniciálami.

CHAD III.

Považoval by to za příšernost.

Zajímalo by mě, jestli jsou zvědaví, kde jsem, anebo jestli se jim ulevilo, že se k nim nehrnu. Carterovu matku jsem naposled viděla v nemocnici, kdy mě držela za ruku a říkala, že Carter by to takhle chtěl.

Ale jak může Carter něco chtít, když je mrtvý?

Hlavy jsou skloněné, oči odvrácené stejným směrem. Několik statečných duší hledí na duchovního, který káže o údolí a smrti.

Až na jedinou osobu.

Max Emerson stojí v zadní části altánu, hned za rodinou. Rukama se opírá o židli, na níž sedí Carterova sestra, vraští tmavé obočí a zakaboněný jako bouřkový mrak soustředí pohled na mě.

Jeho zelené oči se zdají pronikavější než normálně, což se stává, když člověk pláče. Hlavou mi bleskne vzpomínka. Je zmáčený vodou z řeky a slzami. Zelené oči jiskří. Seznam toho, co bych si přála o Maxovi nevědět, je nyní úplný.

Carter byl veselý a zářil, Max působí jako jeho ponurý opak. Ani nemusím přijít blíž, abych věděla, že jeho hlas zní tiše a zlostně. Tak se mnou vždycky mluví. Choval se ke mně tak i předtím, než jsem nesla brímě viny za Carterovu smrt.

Linden mi vklouzne rukou do dlaně a já se na ni podívám. Zírá na Maxe, jako by se snažila odhadnout, jestli je s ním nějaký problém. Ale všichni vědí, že není. To já. Já jsem ten problém.

Posloucháme, jak kněz poroučí Carterovo tělo zemi. Říká nám, že tohle není konec. Že Carter je tu pořád s námi. Vždycky tu s námi bude. Přečte několik veršů z bible a pak...

Je konec.

Carterova ruka klouže z té mojí.

„Otevři oči, Nieve.“

Ukládají Carterovu rakev do země za otáčení a skřípání koleček. Jako by drásala moji kůži. Zadržím dech, dokud protivný zvuk neustane. Linden vytrhne růži z obrovské kytice stojící poblíž, ovine její stonek tmavě modrou spředenou vlnou a hodí ji na víko schrány.

Zatínám zuby. Babiččina pověřivost mě následuje dokonce až sem.

„Proč jsi to udělala?“ zeptám se.

Ale Linden jen pokrčí rameny a ignoruje můj tón. „Můžu se s ním rozloučit, jak chci.“

Zajímá mě, co znamená tmavě modré vlákno.

Zajímá mě, jestli to sestřenice vůbec ví.

Slunce teď svítí uprostřed oblohy a většina pozůstalých je pryč. Linden postává u auta a čeká, Carterova rodina dávno odešla. Muž v bílé polokošili s logem pohřební služby odnáší stranou stojany v podobě srdce. Chce tu uklidit a jet domů.

Ale mně zbývá udělat poslední věc. Zuju si červené střevíce a hodím je do hrobu. Zaduní o víko rakve a já se zamračím. Proč jsem to udělala? Ale z nějakého důvodu mi připadá správné vrátit Carterovi boty, které mi věnoval na Valentýna. Pohřbím dívku, jež je nosila, s chlapcem, který jí je daroval.

Bosá kráčím po hebké trávě, vracím se k autu, a když vzhlednu, očekávám, že spatřím Linden, ale místo ní na mě čeká Carterova sestra Aubrey. Míří ke mně, oči má opuchlé a zarudlé.

„Nieve.“ Zní to nervózně.

Ve zlomku vteřiny, než stačí pokračovat, si představím všechny ty strašné věci, které mi může říct:

Je to tvoje vina.

Měla jsi to být ty.

Nezasloužíš si žít.

„Přijedeš k nám domů?“

Otázka mě tvrdě zasáhne a já si představuju, jak se mi hýbe obočí, zatímco hlava zpracovává její slova. „Nemyslím si, že –“

Ani mi nedopřeje větu dokončit. „Přijed', prosím.“ Ucouvne, jako by ji zaskočila vlastní dychtivost. „Já –“ Zhluboka se nadechne. „Chci tě tam mít.“

Oči má dokořán a já se nemůžu ubránit pomyšlení na Aubrey, kterou jsem předtím znala. Tu, která za námi chodila k bazénu, aby nám mohla vykládat o klucích. Tu, jež si nebyla jistá, jestli zvolila správné šaty na svou první společenskou událost. Aubrey, která se chtěla s takovou vervou, až při tom chrochtala.

Dívku, která byla úplně jiná, než je ta stojící přede mnou.

A já to nenávidím.

Max čeká u stříbrného BMW, bokem se opírá o dveře u řidiče, a přestože má na očích tmavé brýle, vím, že nás sleduje.

Sleduje mě.

Kousnu se do rtu. „Nejsem si jistá, jestli je to dobrý nápad.“

Aubrey svraští obočí a já cítím, že Linden přistoupila blíž – aby mě chránila. „Ty za nic nemůžeš.“

Aubrey to prohlásila tak prostě. Tak sebejistě.

„Otevři oči, Nieve.“

Ale mýlí se.

Kapitola 2

S Carterem Delaneyem jsem se seznámila hned první den po svém nástupu na vysokou školu.

Panovalo slunečné odpoledne a on se uvelebil na desce dlouhého stolu přiřazeného k vysokým oknům studentské koleje. Světlo za jeho zády způsobilo, že vypadal, jako by zářil. Jako anděl. Jako by slunce svítilo kvůli němu.

Možná bych se tomu zasmála, kdyby nepůsobil tak fascinujícím dojmem. Na Carterovi bylo něco, co ho odlišovalo od všech lidí, s nimiž jsem se kdy setkala. Benji a Linden seděli na židlích po stranách stolu, takže stůl se změnil v pódium. Nebo trůn.

Carter Delaney byl mladý král v tmavě zelené mikině s kapucí.

A já jsem ho zcela automaticky začala uctívat, aniž bych s ním kdy promluvila.

Pochopitelně jsem o něm slyšela. Každý o něm slyšel. Na naší malé umělecké akademii se stal legendou. Ve čtrnácti vyhrál literární soutěž pro náctileté, vypsanou Národní knižní asociací. Od té doby se každý rok účastnil několika podobných soutěží, kde se umísťoval na prvním místě. Místo aby během povinné roční přestávky před nástupem na vysokou školu brigádničil v nějaké galerii či cestoval s batohem po Evropě, odjel do Asie studovat kořeny poezie a vypravěčského umění. Mohl jít na kteroukoliv školu si zamluvit, ale vybral si Suttleton.

Suttletonská akademie svobodných umění byla *založena rodem žen oddaných nadčasové snaze o sebevyjádření*. Alespoň to stálo v propagačním brožuru.

Pro mě představoval Suttleton rodinný odkaz. Moje praprababička koupila pozemek, prababička nechala postavit první budovu a každá následující generace něco přidala. Byl to náš dar ostatním pokolením, stejně jako příjmení předávané z matky na dceru, která se nikdy nejmenovala po otci.

Byly jsme ženy z rodu Monroeových a ženy z rodu Monroeových navštěvovaly Suttleton.

O tomto okamžiku jsem snila celý život – o dni, kdy můj svět konečně dostane smysl a umění se stane středem mé identity. Nikdo se nebude ptát, jestli jsem příbuzná té divné ženské s vlnou, anebo žiju v domě se všemi těmi ovcemi. Projdu magickou bránou vysoké školy a sama rozhodnu, kdo vlastně jsem.

Takže když ke mně Carter konečně vzhlédl a upřel na mě své bystré oči, připadalo mi, že právě tak to mělo být.

Líbilo se mi, že nade mnou dumá a pokouší se mě odhadnout. Když se pomalu začal usmívat, věděla jsem, že jsem testem prošla.

Sestřenice mě představila a nařídila svým přátelům, aby na mě byli milí, ale převážně měla oči jenom pro Cartera, který zvedl ruce, jako by se vzdával. Benji se zeptal, jestli později půjdeme do kavárny na chlebičky. Carter prohlásil, že si musí nakoupit učebnice, protože si zapomněl objednat použité.

Připadala jsem si tak... dospělá.

Tohle je vysoká škola.

Seděla jsem vedle Cartera u kulatého stolu v rohu. Naklonil se ke mně a vypytl se mě, jak se mi škola líbí a kdo mě bude učit. Smál se, když jsem nejapně žertovala, zatímco ostatní se jenom zdvořile usmívali. Ani mi nevadilo, když si přisedl blíž a dělilo nás jenom pár centimetrů. Prý aby mě lépe slyšel.

Potom se objevil Max s pytlíkem bonbonů z černé lékořice. Ušklíbl se a předal ho Linden s poznámkou, že tohle cukroví je nechutné. Cítila jsem, jak se mi svírá hrudník. V jeho přítomnosti jsem vnímala svět

úplně jinak než s Carterem. Jako by celé moje tělo vědělo, že Carter znamená bezpečí a Max... ne.

Nebylo to poprvé, kdy jsem Maxe viděla.

A když si mě všiml, úsměv mu zmizel z tváře. Tehdy jsem nebyla zvyklá, že se na mě lidé neusmívají.

Ted', kamkoliv vstoupím, nálada okamžitě klesne hluboko pod bod mrazu.

Protože Carter zemřel a všechno světlo si vzal s sebou.

V domě Delaneyových Carterova sestra rozmlouvá s postarším párem, který drží v ruce drahé křišťálové sklenky s vínem. Všimne si, že na ně zírám, a nepatrně přikývne. Zhluboka se nadechnu, jak mě naučila máma, vzdych nasaju nosem a pomalu vypustím ústy, a rozhlédnu se.

Přeju si, aby tady byl Carter. Prohlásil by něco zcela nevhodného a já bych předstírala smích.

Celý dům se hemží lidmi ze Suttletonu. Bývalí studenti si tiše povídají o *zničujícím talentu* a že *byl na vrcholu*.

Jako by se Carter dal zredukovat jen na jeho psaní. Jako bychom ztratili *tohle*. Jeho umění.

Linden si v kuchyni povídá se starší paní, kterou znám z charitativních večeří a vernisáží absolventských výstav. Max se ocitl v obklopení mně neznámých zralých mužů a nepřítomně přikyvuje, zatímco mu něco sdělují. V rohu prostorného obývacího pokoje Benji klábosí se spolužáky.

Využiju příležitosti a vyklouznu zadními dveřmi do zahrady. Bazén se leskne ve slunečním světle a já zavřu oči a vzpomínám, kolik dní jsme tu strávili pohupováním na nafukovacích lehátkách, vyhříváním se na slunci a cákáním v chladné vodě.

Carterova ruka klouže z té mojí.

„Otevři oči, Nieve.“

Až na to, že teď je voda nebezpečná.

Carterův otec sedí venku čelem k prastarým houpačkám. Zdá se, že je ztracený v myšlenkách, a upíjí víno – nejspíš původem z vinohradu, kam minulý rok investoval.

Vzpomenu si, jak Carter po dovršení jednadvaceti let koupil lahev vína, a když ho pokladní požádala o identifikační průkaz, hrdě zalovil v peněžence. Ale místo pravé občanky jí podal falešnou. Všiml si toho, až když pokladní poděkovala panu Dillonovi, a ne jemu.

Usměju se a obličej mě podivně zabolí.

Zřejmě mi atrofovaly svaly.

Vykročím k panu Delanyemu, ale Linden mě zastaví.

„Zvládáš to?“ Pohladí mě po paži.

„Jenom jsem chtěla...“

Linden se zaksichtí a já si lámu hlavu, co by se podle ní stalo, kdybych oslovila Carterova tátu. Vyhýbala jsem se jeho matce a jejím nepolevujícím pozitivnímu naladění. Naštěstí pro mě uvízla v kuchyni, kde děkuje kuchařinkám za neustálý přívál darovaného jídla a moučníků.

„Jsem v pohodě,“ zalžu sestřenici.

Zhluboka se nadechne a očima zabloudí ke gigantickým oknům, za nimiž je vidět Benji sedící v domě. Můžu si jen představovat, co se tam probírá. Něco jako: *Max povídal, že zabila Cartera. Neměli bychom s ní mluvit.*

Zajímalo by mě, jestli mě Benji bude bránit. Možná s nimi souhlasí.

„Stačí říct a jdeme pryč,“ říká mi Linden.

Jsou to i její přátelé. Alespoň byli, než jsem ji následovala na vysokou a vetřela jsem se do jejich uzavřené party.

Posadím se na jednu ze směšných laviček, která by se spíše hodila do zahrad ve Versailles, zavřu oči a nastavím tvář slunci.

Když jsem tu seděla naposledy, byla jsem šťastná. I když teď si sotva vzpomínám, jak takové štěstí vypadá.

Čas kvapí, obloha tmavne, ale já se nezvedám.

Proudí ke mně útržky smíchu, odrážejí se od země změkklé letním deštěm. Carter by měl radost, že jsou jeho kamarádi šťastní. Tady, na tomhle místě, kde si hrával na schovávanou za dokonale zastřiženými živými ploty. Kde v létě spával v lese pod širákem a pozoroval hvězdy, když ucítil potřebu uniknout z domu. Kde mohl jednoduše být sám sebou.

Zahrada se začíná plnit dalšími lidmi.

Někdo zapálí oheň na obřím kamenném ohništi, u nějž Carterovi rodiče vždycky pořádali party. Max stojí jen pár kroků ode mě a s rukama v kapsách zírá do plamenů. Ptám se sama sebe, jestli existoval čas, kdy jsme k sobě necítili nenávist. Anebo to mezi námi vždycky bylo takhle? Zvedne hlavu a všimne si mě, jeho oči se zdají velké a zadumané, než je opět přimhouří.

Neodvrátím se. Přestože vím, že bych tu neměla být, Max se nestane důvodem, proč odejdu.

Mezi hosty koluje několik lahví Carterovy oblíbené whiskey. Napadne mě, jestli pocházejí z jeho pokoje, anebo je někdo přinesl. Co se stane s těmi, které sbíral? *Sbíral*. Už nic sbírat nebude.

„V pohodě?“ zeptá se mě znovu Linden.

Neexistuje nějaký limit, kolikrát lze tuhle otázku položit?

„Dala bych si něco k pití.“

Sestřenice přikývne a vyrazí pro whiskey, protože ví, že pivo nebude stačit. Zůstanu sama na okraji tohoto karu a naslouchám, jak přítomní mezi flirtováním a hádkami o pitomosti vzpomínají na Cartera.

Tohle by se mu líbilo.

Linden mi přinese červený pohárek s whiskey a ledem. Sama si alkohol naředila colou a já protáčím oči.

„Je mi jedno, kde jsme. Carter by mě nikdy nepřinutil vypít tyhle splašky neředěné.“ Zašklebí se, ale vzápětí se ovládne, jako by si uvědomila, že žertovala. Na pohřbu.